3.5. Diğer Kültür ve Medeniyetler

Hz. Muhammed'e (sav) ilk vahyin geldiği coğrafyada birbiriyle bağlantılı dört kültür ve medeniyet havzası bulunmaktaydı. İslam kültür ve medeniyeti, kendi varlığını özgün bir tecrübe olarak devam ettirirken mevcut medeniyet havzalarıyla etkileşimde bulunmuş ve insanlığın ortak mirasını korumuştur. Bu medeniyet havzaları şunlardır:

19 Dönmez, "Örf", 34/93.
20 Dönmez, "Örf", 34/87-93.

Yunan-Roma terkibi: Grekçe ve Latincenin konuşulduğu Akdeniz havzası

Sami ve İran terkibi: Nil'den Maveraünnehir'e kadar uzanan, Mezopotamya ve İran havzası

Hindu terkibi: Hindistan havzası

Uzak Doğu terkibi: Çin ve ona komşu bölgeleri ve İç Asya havzası[21]

İslam kültür ve medeniyetinin doğduğu bölge; Yunan-Roma, Hindu ve Uzak Doğu terkiplerinin doğrudan etki ve egemenlik alanları dışında yer almaktaydı. Sami ve İran terkibine ise komşuydu. İlerleyen zamanlarda İslam kültür ve medeniyeti, bu havzalarda yaşamış toplumların birikimini almış ve bu birikimi dönüştürerek devam ettirmiştir.

VIII. yüzyıldan itibaren Müslümanlar, antik dünyanın bilim ve düşünce eserlerini İslam dünyasının ortak ilim ve kültür dili olan Arapçaya aktarmışlardır. Kültür ve medeniyet havzalarının yetenekleri, enerjileri, tecrübeleri ve birikimleri, İslam kültür ve medeniyetine doğru akmıştır. Böylece İslam ilim ve düşüncesine dayalı olarak gelişen yeni ve özgün medeniyet anlayışı, asırlar boyu evrensel medeniyet kervanının öncüsü olmuştur.[22]

21 Hodgson, *İslam'ın Serüveni*, 1/47.
22 Karlığa, *Din ve Medeniyet*, 41-44.

Görsel 1.8: Efes Kütüphanesi (İzmir) **Görsel 1.9:** Çin Yazısı

Müslümanlar farklı medeniyetlerin birikimlerinden faydalanmıştır.

İslam, hikmet prensibinden hareketle Müslümanları, insanlığın ortak evrensel mirasına sahip çıkmaya teşvik eder. Bu nedenle İslam'ın getirdiği değişim, kendinden öncekini yok etmek üzerine kurulmamıştır. Önceki birikimin Kur'an ile sünnet ışığında yeniden yorumlanması, güncellenmesi ve batıl inançlardan arındırılması şeklinde gerçekleşmiştir. İslam medeniyeti, kültürel farklılıkları tevhit ilkesi doğrultusunda dengelemiş ve hiçbir toplumsal grubu ötekileştirmemiştir. Böylece sınırlarına kattığı bölgelerdeki toplumları çekişmelerden uzak tutabilmiştir.

Dünyada VIII-XVIII. yüzyıllar arasında etkin olan kültür ve medeniyet, İslam kültür ve medeniyetidir.[23] Kısa sürede Cebel-i Tarık Boğazı'ndan Çin Seddi'ne kadar olan geniş bir sahaya yayılmıştır. Asya, Afrika ve Avrupa'daki antik dönem medeniyet havzaları üzerinde özgün bir tecrübe olarak etkisini hissettirmiştir. Bu süreçte ilmin, ticaretin ve çeşitli sanatların geliştiği Bağdat, Kurtuba, Lahor ve İstanbul gibi önemli merkezler Müslümanların hâkimiyetine girmiştir. Müslümanlar ilim, sanat, iktisat, edebiyat, felsefe gibi alanlarda eserler vermiştir. Bu çalışmalarla oluşan birikim, sonraki dönemlerde, başka toplumları da etkileyerek İslam kültür ve medeniyetini cazibe merkezi hâline getirmiştir.

İslam kültür ve medeniyetinin zirveye ulaşması; Arap, Türk, İran, Hint, Afrika, Malay gibi farklı toplulukların katkılarıyla gerçekleşmiştir.[24] Kısacası bu başarının temelinde, İslam'ın insanlığın farklı tecrübelerinden istifade etme anlayışı, evrensel bakış açısı ve ilme verdiği değer vardır.

Tespit Edelim

İslam kültür ve medeniyetinin oluşumunda peygamberlerin rollerini tespit ediniz.

23 Hodgson, *İslam'ın Serüveni*, 29.
24 Bammat, *İslam'ın Çehresi*, 93-94.

Bilgi Notu

Klasik İslâm felsefesinde medine, medenî, medeniyye ve es-siyâsetü'l-medeniyye tabirleri arasındaki kavramsal ilişkiyi temel bir felsefî disiplin çerçevesinde kuran düşünür Fârâbî'dir. Filozofun hareket noktası insanın tek başına karşılayamayacağı ihtiyaçlarını dayanışma, yardımlaşma ve iş bölümü çerçevesinde gidermesi ve kendi türüne özgü yetkinliklere ulaşması için toplumsal bir hayat (ictimâ') oluşturma zorunluluğudur. Şehir (medine), millet (ümmet) ve milletler topluluğu (ma'mûre) tarzında örgütlenen toplumlar insana has yetkinliklerin gerçekleşmesini temin edecek yeterliliktedir. Şehirler birleşip milleti, milletler birleşip milletler topluluğunu teşkil eder. Köy, mahalle, sokak ve aile şeklindeki topluluklar, insan türü için gerekli iyilik ve yetkinliklerin kazanılacağı bir ortam hazırlayamaz ve ancak medinenin temel dokusunu oluşturma bakımından anlam taşır. İş birliği ve iş bölümünü sağlamak üzere bir toplum meydana getiren insanlar kendilerince tanımladıkları bir mutluluğa ulaşmayı amaç edinirler. Gerçek anlamdaki mutluluğu amaçlayan toplumların sosyopolitik hayatı hangi ölçekte olursa olsun erdemli olarak anılmalıdır; çünkü erdem mutluluğa gerçek anlamını veren değerdir.

(İlhan Kutluer, "Medeniyyet", 28/296)